

העתיקה ביום השישי אחרי הצהריים, להסתובב בין הסימטאות ולשאל את תושבי המקום מי מכיר מי יודע, איפה אפשר למצוא מורה לריקודיבטן. אחמד, בחור שהכירו, הבטיח להת- עניין. כל יומיים התייצבו אצלו שתי הנשים ושאלו אותו: „נו, מצאת משהו?”

מורה ערבי

עד שיום אחד סיפר אחמד שהוא מצא. לא מורה, אלא דווקא מורה ממין זכר. הבעיה היתה שהוא מורה כל כך טוב, שלגמרי לא בטוח שהוא יסכים לקבל צעירה יהודיה ושטוחה כמו אלינה. אבל אלינה לא ויתרה, והפגישה עם המורה סרקיס, ספר צמרת מרחוב צלאח-אלידין, נקבעה. בפגישה הסתייג כל סרקיס באלינה, בדק אותה מכל צד וכיוון, שם קאסטת של מוסיקה ערבית ואמר לה: „ריקדי!”

אחרי ריקוד אחד הפכה אלינה לתלמידתו של סרקיס. פעמיים בשבוע הוא היה מגיע לביתה, ושעתיים תמימות הוא היה מראה והיא רוקדת. את הנשמה הוא השקיע בה, והיא את נשמתה בריקוד.

מחדרי הדירה של שתי העולות

אלינה בלינינגראד (1973) סבא בביתהסוהר

אמנות קשה ומסובכת. וכנראה צריך ללמוד אותה ממש. אלינה, בת ה-16, נכנסה לאמביציה והדביקה גם את האמא בהתלהבות. שתיהן עשו להן הרגל ללכת לעיר

מול הראי והתחילה להתנועע. אחרי חמש דקות מול הראי הבינה אלינה שהסיפור הזה לא נגמר בלהיזון את אגן הירכיים ואת השדיים. זה נראה אמנם קל מאוד, אבל למעשה זאת

רנית. כשהשמלה הראשונה היתה מוכנה, התרצתה אלינה והופיעה ברד קודיבטן בחגיגת-הסיום של בית-הספר.

ברגע הראשון היתה תדהמה כללית. בעיקר המורים לא ידעו איך להגיב. אבל כשהמוסיקה התעצמה וגופה של אלינה נע לקיצונו, התחילו מחיאות-הכפיים שהלכו וגברו, ובסוף נוספו אליהם גם מחיאות-הכפיים של המורים, והשימחה היתה גדולה, וגם הגיאוה.

מאותו היום התחילו ההומנות להגיע. פה מסיבת בר-מצוה, שם התונה של מישוה, ובעיר אחרת סתם מסיבה גדולה, שהיה צריך להוסיף לה פילפל. בינתיים נפתח כירושלים בית-ספר (ומשך בעמוד 30)

מרוסיה נשמעה רק מוסיקה מיזרחית. „לאטילאט הבנתי כמה שהמוסיקה הזאת שבהתחלה ממש לא סבלתי אותה, היא רבגונית ומרתקת. אפילו אמא שלי התאהבה בה לגמרי!”

שלא יגעו בה!

בהתחלה לא סיפרה אלינה לחברותיה לכיתה מה היא עושה אה רייהצהריים, אבל כמשך הזמן זה התחיל להיוודע, והחברה התחילו ללחוץ עליה שתראה מה היא יודעת. אמא של אלינה, טכנאית-השיניים הרוסיה, התחילה להסתובב שוב בעיר העתיקה ולחפש בדים דקים ונוצצים, כדי להכין מהם שימלה לכתה הרק